

I løbet af de sidste 500 år har de politiske systemer i Danmark ændret sig meget – fra at være et samfund, hvor magten tilhørte konge og rigsråd, til under enevælden at tilhøre kongen alene, så et spirende demokrati og fra 1915 et fuldt demokrati, hvor flertallet fik stemmeret.

I alle de år har mænd officielt siddet på magten, og de har gjort meget for at beholde den. Men historien viser, at selvom kvinder i flere hundrede år ikke har haft myndighed over sig selv, er der alligevel en del eksempler på kvinder, der viser sig aldeles myndige, og mænd, der anser dem for ligeværdige politiske partnere. Kvinder har ligesom mænd begæret magt, og kvinder har taget magten. Kvinder har ønsket politisk indflydelse, de har kæmpet for den, og de har vist sig lige så kompetente til at varetage den som de mænd, der sad på den i forvejen.

Kvindes kamp for magt og politisk indflydelse har dog ikke nødvendigvis været fælles, og kvinder har til alle tider stillet sig i forskellige politiske lejre. Historierne om Nina Bang og Karen Anker-

sted illustrerer f.eks., at i 1910'erne var klassekampen vigtigere end kvindekampen.

Selvom mange mænd har støttet kvinder med magt, har kvinder også mødt modstand. Som da departementschefen i Kirkeministeriet ikke ville hilse på den nye kirkeminister, Bodil Koch, fordi hun var kvinde, eller da Socialistisk Folkeparti dannede den første folketingsgruppe med et flertal af kvinder og skulle høre på mandlige medlemmer fra andre partier, der stillede spørgsmålet: "Hvor meget politik er der i sådan en flok kvindfolk?"